

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 126/2022
15.03.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Дубравке Дамјановић и Светлане Томић Јокић, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Ивана Цимбаљевића и др, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљеног Ивана Цимбаљевића - адвоката Драгице Брајушковић и адвоката Соње Манојловић као и адвоката Момчила Булатовића и браниоца окривљеног Војислава Давинића - адвоката Младена Јовановића, поднетим против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К.бр. 55/2019 од 19.03.2021. године и Апелационог суда у Београду Кж1 821/21 од 29.11.2021. године, у седници већа одржаној дана 15.03.2022. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног Ивана Цимбаљевића - адвоката Драгице Брајушковић и адвоката Соње Манојловић, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К.бр. 55/2019 од 19.03.2021. године и Апелационог суда у Београду Кж1 821/21 од 29.11.2021. године, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Војислава Давинића - адвоката Младена Јовановића **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен, а захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Ивана Цимбаљевића - адвоката Момчила Булатовића **ОДБАЦУЈЕ** као неблагоприятан.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К.бр. 55/2019 од 19.03.2021. године окривљени Иван Цимбаљевић оглашен је кривим због извршења три кривична дела, за која су му претходно утврђене казне затвора и то:

- кривично дело разбојништво у саизвршилаштву из члана 206. став 2. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ, казна затвора у трајању од 3 године и 6 месеци,
- кривично дело недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 4. у вези става 1. КЗ, казна затвора у трајању од 2 године,
- кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ, казна затвора у трајању од 3 године,

те је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 7 година и 6 месеци, у коју му је урачунато време проведено у притовру од 15.11.2018. године па до упућивања у Завод за извршење кривичних санкција, али најдуже док не истекне време трајања казне изречене овом пресудом.

Истом пресудом окривљени Војислав Давинић оглашен је кривим због извршења кривичног дела разбојништво из члана 206. став 2. у вези става 1. у саизвршилаштву у вези члана 33. КЗ, за које му је претходно утврђена казна затвора у трајању од 3 године и 6 месеци, а применом члана 67. КЗ суд је окривљеном Војиславу Давинићу опозвао условну осуду изречену пресудом Вишег суда у Београду Спк 14/18 од 22.02.2018. године, правноснажна дана 15.05.2018. године, којом му је због кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. КЗ утврђена казна затвора у трајању од 6 месеци и одређен рок проверавања од 3 године. Наведену казну затвора од 6 месеци суд је узео као утврђену, те је окривљени Војислава Давинића осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 3 године и 10 месеци, у коју му је урачунато и време проведено у притовру од 15.11.2018. године, па до упућивања у Завод за извршење кривичних санкција, али најдуже док не истекне време трајања казне изречене овом пресудом.

Одлучено је и о трошковима кривичног поступка и имовинскоправном захтеву оштећене, а како је то ближе опредељено у изреци пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 821/21 од 29.11.2021. године, одбијене су као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Београду, окривљеног Ивана Цимбаљевића и његових бранилаца, окривљеног Војислава Давинића и његовог браниоца и пресуда Вишег суда у Београду К.бр. 55/2019 од 19.03.2021. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтеве за заштиту законитости поднели су:

- браниоци окривљеног Ивана Цимбаљевића - адвокат Драгица Брајушковић и адвокат Соња Манојловић у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости, побијане пресуде преиначи и окривљеног Ивана Цимбаљевића ослободи од оптужбе да је извршио кривична дела или исте укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или укине другостепену пресуду и предмет врати Апелационом суду у Београду на поновно одлучивање по жалбама изјављеним на пресуду Вишег суда у Београду К 55/2019 од 19.03.2021. године, али пред измењеним већем.

- бранилац окривљеног Војислава Давинића - адвокат Младен Јовановић у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости, побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или укине другостепену пресуду и предмет врати Апелационом суду у Београду на поновно одлучивање или побијане пресуде преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе за дело за које се терети.

- бранилац окривљеног Ивана Цимбаљевића, адвокат Момчило Булатовић, због повреде кривичног закона из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости, побијане пресуде укине и предмет врати Вишем суду у Београду на поновно одлучивање.

У свим напред означеним захтевима, браниоци су ставили предлог да, у смислу члана 488. став 3. ЗКП, Врховни касациони суд одложи, односно прекине извршење правноснажне пресуде у односу на окривљеног Ивана Цимбаљевића и окривљеног Војислава Давинића до доношења одлуке по захтеву за заштиту законитости. Браниоци окривљеног Ивана Цимбаљевића - адвокат Драгица Брајушковић и адвокат Соња Манојловић и бранилац окривљеног Војислава Давинића - адвокат Младен Јовановић ставили су предлог да буду обавештени о седници Врховног касационог суда.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку доставио примерке захтева за заштиту законитости бранилаца окривљеног Ивана Цимбаљевића - адвокат Драгица Брајушковић и адвокат Соња Манојловић и браниоца окривљеног Војислава Давинића - адвокат Младен Јовановић Републичком јавном тужиоцу, па је на седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и бранилаца окривљених, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих су поднети захтеви за заштиту законитости, те је након оцене изнетих навода у захтевима нашао да је захтев за заштиту законитости :

-бранилаца окривљеног Ивана Цимбаљевића - адвоката Драгице Брајушковић и адвоката Соње Манојловић неоснован,

-браниоца окривљеног Војислава Давинића - адвоката Младена Јовановића недозвољен,

-браниоца окривљеног Ивана Цимбаљевића - адвоката Момчила Булатовића неблаговремен.

Браниоци окривљеног Ивана Цимбаљевића, адвокат Драгица Брајушковић и адвокат Соња Манојловић, у поднетом захтеву за заштиту законитости указују да је Апелациони суд у Београду доносећи пресуду Кж1 821/21 од 29.11.2021. године учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП, са образложењем да су по жалби окривљеног и његових бранилаца на првостепену пресуду, у већу одлучивале судије које су морале бити изузете. Наиме, пресуда Апелационог суда у Београду којом су одбијене жалбе окривљеног Ивана Цимбаљевића и његових бранилаца и потврђена пресуда Вишег суда у Београду К 55/19 од 19.03.2019. године донета је у већу састављеном од судија Милимира Лукића као председника већа и судија Оливере Анђелковић и Маје Илић као чланова већа, а из списка предмета произилази да је веће Апелационог суда у Београду у саставу - судија Милимира Лукића као председника већа и судије Наде Зец и Оливере Анђелковић као чланови већа решењем Кж2 бр. 1705/19 од 09.09.2019. године одлучивало о жалбама на решење о продужењу притвора окривљеном Ивана Цимбаљевића; да је Апелациони суд у Београду у већу састављеном од судија Милимира Лукића, као председника већа и судија Наде Зец и Маје Илић као чланова већа одлучивао о жалби на решење о продужењу притвора у односу на окривљеног Ивана Цимбаљевића решењем Кж2 бр. 706/20 од 01.04.2020. године и да је веће Апелационог суда у Београду у чијем је саставу учествовала судија Оливера Анђелковић, такође решењем Кж2 бр. 760/19 од 24.04.2019. године одбило као неосновану жалбу браниоца окривљеног Ивана Цимбаљевића одлучујући о његовом задржавању у притвору пре доношења правноснажне пресуде. По наводима бранилаца, у образложењу напред наведених

решења, Апелациони суд је одлучујући о жалбама на решења о притвору у току трајања кривичног поступка против окривљеног Ивана Цимбаљевића, а пре доношења правноснажне пресуде (која је предмет захтева) нашао да постоје разлози за продужење притвора према окривљеном Ивану Цимбаљевићу прописани одредбом члана 211. став 1. тачка 3) ЗКП, јер постоји оправдана сумња да је Иван Цимбаљевић као саизвршилац извршио кривично дело разбојништво из члана 206. став 2. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ, као и кривична дела из члана 348. став 4. у вези става 1. КЗ и кривично дело из члана 246. став 1. КЗ, те да имајући у виду околности које се односе на начин извршења кривичних дела за које постоји оправдана сумња да их је извршио, као и висину прибављене противправне имовинске користи и остале околности које произилазе из списка предмета, да несумњиво представљају, по оцени Апелационог суда, особите околности које указују да ће окривљени уколико буде пуштен на слободу у кратком временском периоду поновити кривично дело. С тим у вези, браниоци цитирају члан 6. Европске конвенције, члан 32. Устава РС, члан 37. став 1. и 2. ЗКП, члан 3. Закона о судијама... и наводе да када судија у кривичном поступку учествује у доношењу одлуке којом цени постојање основане или оправдане сумње да је неко лице извршило одређено кривично дело, а потом учествује у доношењу правноснажне пресуде којом се утврђује кривица тог лица, постоји оправдана бојазан да тај судија није непристрасан, јер се приликом одлучивања о притвору већ одредио према постојању наведеног степена сумње, те се његова непристрасност мора ценити у складу са обимом и природом раније донетих одлука.

Изнети наводи се не могу прихватити као основани из следећих разлога:

Из списка предмета произилази да су решењем Апелационог суда у Београду Кж2 760/19 од 24.04.2019. године, у чијем доношењу је, поред осталих, учествовала и судија Оливера Анђелковић, одбијене као неосноване жалбе бранилаца окривљеног Ивана Цимбаљевића и окривљеног Војислава Давинића и окривљеног Војислава Давинића лично, изјављене против решења Вишег суда у Београду Кв. бр. 1256/19 од 05.04.2019. године којим им је притвор продужен за најдуже 30 дана из разлога прописаних одредбом члана 211. став 1. тачка 3. ЗКП. Жалбе су одбијене, јер је постојала основана сумња да су окривљени Иван Цимбаљевић и Војислав Давинић, заједно са окривљеним АА извршили кривична дела која су им стављена на терет. Такође, из списка предмета произилази да су решењем Апелационог суда у Београду Кж2 1705/19 од 09.09.2019. године одбијене као неосноване жалбе окривљеног Војислава Давинића и његовог браниоца адвоката Младена Јовановића и браниоца окривљеног Ивана Цимбаљевића, адвоката Момчила Булатовића изјављене против решења Вишег суда у Београду К бр. 55/19 – Кв бр. 3195/19 од 23.08.2019. године, којим решењем је продужен притвор окривљенима за најдуже 30 дана по законском основу из члана 211. став 1. тачка 3) ЗКП, јер из списка предмета произилази постојање основане сумње да су окривљени Иван Цимбаљевић и Војислав Давинић, заједно са окривљеним АА извршили кривична дела, те да је у доношењу наведеног решења учествовао судија Миломир Лукић као председник већа и судије Нада Зец и Оливера Анђелковић као чланови већа. Решењем Апелационог суда у Београду Кж2 706/20 од 01.04.2020. године одбијене су као неосноване жалбе окривљеног Ивана Цимбаљевића и окривљеног Војислава Давинића изјављене против решења Вишег суда у Београду К бр. 55/19 – Кв бр. 1055/20 од 12.03.2020. године, којим је окривљенима продужен притвор за још најдуже 30 дана, те да су жалбе одбијене, јер им је стављено на терет да

су исти оправдано сумњиви да су извршили кривична дела. У доношењу напред означеног решења Апелационог суда у Београду учествовао је судија Миломир Лукић као председник већа и судије Нада Зец и Маја Илић као чланови већа.

Сходно изнетом, у решењима Апелационог суда у Београду Кж2 760/19 од 24.04.2019. године и Кж2 1705/19 од 09.09.2019. године, у чијем доношењу су учествовале означене судије, жалбе су одбијене, јер је постојала основана сумња да су означена лица (овде окривљени) извршила кривична дела, а не стоји да је постојала „оправдана сумња“, тако да се о том степену сумње у наведеним одлукама нису ни изјашњавали.

Неспорна је чињеница да је у образложењу решења Апелационог суда у Београду Кж2 706/20 од 01.04.2020. године у чијем доношењу су учествовали судија Миломир Лукић као председник већа и судије Нада Зец и Маја Илић као чланови већа, који су одлучивали о жалби на решење о продужењу притвора констатовано „правилно је поступио првостепени суд када је, на основу одредбе члана 211. став 1. тачка 3) ЗКП, продужио притвор према окривљеном Цимбаљевић Ивану и окривљеном Давинић Војиславу, којима се оптужницом ВЈТ у Београду Кт. бр. 60/19 од 05.02.2019. године, која је прецизирана дана 25.07.2019. године, ставља на терет да су оправдано сумњиви да су извршили и то: окривљени Цимбаљевић Иван, Давинић Војислав и АА кривично дело разбојништво у саизвршилаштву из члана 206. став 2. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ; окривљеном Цимбаљевић Ивану је стављено на терет и извршење кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 4. у вези става 1. КЗ и кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога у саизвршилаштву из члана 246. став 1. КЗ, а окривљеном АА кривично дело неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. КЗ и кривично дело помоћ учиниоцу после извршеног кривичног дела из члана 333. став 2. у вези става 1. КЗ...“

Међутим, ово само по себи не значи да су се наведене судије изјасниле са већим степеном јасноће у погледу кривице окривљених. Наиме, приликом претходног одлучивања о продужењу притвора (у решењима која браниоци означавају Кж2 760/19 од 24.04.2019. године и Кж2 1705/19 од 09.09.2019. године) потпуно исти разлози од стране суда образложени су као „основана сумња“ да би у цитираном решењу Кж2 706/20 од 01.04.2020. године без додатног изјашњења или образложења исти разлози били означени као „оправдана сумња“. Дакле, поређењем образложења наведених одлука јасно је видљиво да приликом доношења одлуке у означеном решењу, судија чије се изузеће тражи нису ценили нити образлагали нове чињенице у вези оправдане сумње да су окривљени извршили кривична дела, потребне за оптужење, већ су цењене околности у вези обележја кривичних дела, али без бављења доказним разлозима и без изјашњења у погледу кривице која би била изван границе испитивања основане сумње

Сходно изнетом, у односу на сва три решења која браниоци у захтеву за заштиту законитости нумеришу, може се констатовати да постоји само језичка разлика термина „оправдана сумња“ и „основана сумња“, али да су наведена решења у образложењу иста, и да ни у једном решењу, па ни у решењу које веће Апелационог суда наводи „оправдана сумња“ нема оцене доказа, нити су судије чије се изузеће тражи изразиле висок степен јасноће у погледу кривице окривљеног и то у већој мери

него што је то неопходно за доношење одлуке о притвору, из којих разлога су неосновани наводи захтева за заштиту законитости бранилаца окривљеног Ивана Цимбаљевића - адвоката Драгице Брајућковић и адвоката Соње Манојловић, којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП.

Поред изнетог, браниоци окривљеног Ивана Цимбаљевића, адвокати Драгица Брајушковић и Соња Манојловић, у поднетом захтеву за заштиту законитости указују и на повреду кривичног закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и као незаконит доказ означавају исказ саокривљеног АА, који је у овом кривичном поступку склопио споразум о признању кривиног дела са надлежним тужиоцем. По ставу одбране, исказ саокривљеног АА, у којем је он изнео као своју одбрану приликом склапања споразума о признању кривичног дела, представља доказ на коме се не може заснивати пресуда. С тим у вези, браниоци указују и да је суд злоупотребио одредбу члана 406. став 1. тачка 5) ЗКП.

По оцени Врховног касационог суда, неосновано браниоци у поднетом захтеву указују на повреду кривичног закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП. Околности наведене у предметном захтеву одбрана окривљеног Ивана Цимбаљевића изнела је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостпееени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и с тим у вези, у образложењу пресуде на страни четири, став четири и страни пет, став један, два и четири, дао довољне и јасне разлоге које Врховни касациони суд прихвата и, у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, на те разлоге и упућује.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Војислава Давинића - адвоката Младена Јовановића је недозвољен.

Одредбом члана 484. Законика о кривичном поступку, прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП).

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП) окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5) ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП.

Одредбом члана 485. став 4. ЗКП ограничени су разлози због којих окривљени може поднети захтев за заштиту законитости, па следствено томе окривљени, на основу члана 485. став 1. тачка 1) и став 4. ЗКП, може преко браниоца поднети захтев за заштиту законитости само због повреда тог законика, прописаних у члану 74., члану 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члану 439. тачка 1) до 3) и члану 441. став 3. и 4. ЗКП, учињених у првостепеном и поступку пред Апелационим судом (другостепеним судом).

Бранилац окривљеног Војислава Давинића - Младен Јовановић у поднетом захтеву за заштиту законитости не опредељује конкретно ни једну повреду закона, која у смислу цитиране одредбе члана 485. став 4. ЗКП представља законом дозвољен

разлог за подношења захтева за заштиту законитости, већ у образложењу захтева указује на повреду кривичног закона из члана 440. ЗКП, оспоравајући оцену антрополошког вештачења дату од стране нижестепених судова, износећи сопствену оцену наведеног доказа, као и сопствену оцену доказне снаге тог доказа, налазећи да антрополошко вештачење нема доказну снагу ДНК анализе, као дактилоскопија или онтограм. Такође, овај бранилац у захтеву за заштиту законитости указује и на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, наводима да су разлози пресуде противречни изреци, у погледу чињенице ко је држао пиштоље критичном приликом, имајући у виду да се у изреци пресуде наводи да су окривљени „у рукама држали пиштоље НН марке и калибра“, а да из антрополошког вештачења произилази да су „оба лица маскирана, обучени у јакне са дугим рукавима и носе качкете на главама, један од нападача носи ранац на леђима – особа НН1, а други све време у десној руци држи револвер – особа НН2“. Бранилац наводи и да је првостепени суд код образлагања одлуке о казни прибегао „шаблонским фразама“ у којима само набраја отежавајуће, без правне и истинске оцене истих, те да по мишљењу одбране окривљеног Војислава Давинића уопште нису постојали разлози за такву одлуку о казни, а што има за последицу да првостепена пресуда нема разлоге о одлучним чињеницама. Поред изнетог, указујући на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП бранилац наводи и да је дошло до повреде закона која се тиче опозива условне осуде, јер је суд само навео да су били испуњени законски услови за опозив, позивајући се само на члан закона, без даљег образлагања. Такође, бранилац окривљеног указује и на повреду закона из члана 441. став 1. ЗКП, наводећи да је у току трајања поступка, у односу на пресуду Првог основног суда у Београду К бр. 4940/12 од 26.06.2013. године наступила законска рехабилитација и да суд није могао исту узети у обзир приликом изрицања казне, односно ту околност није могао да цени као отежавајућу околност. У поднетом захтеву се указује и на повреду закона из члана 460. ЗКП, наводима да другостепени суд није одговорио на све жалбене наводе.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени односно његов бранилац сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека, због повреда закона из члана 438. став 2. тачка 2), 440. , 441. став 1. и 460. ЗКП, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног Војислава Давинића - адвоката Младена Јовановића оценио као недозвољен.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Ивана Цимбаљевића, адвоката Момчила Булатовића је неблаговремен.

Одредбом члана 485. став 4. ЗКП прописано је да због повреда тог законика (члан 74., члан 438. став 1. тачке 1) и 4) и тачке 7) до 10) и став 2. тачка 1), члана 439. тачке 1) до 3) и члана 441. ставови 3. и 4.) учињених у првостепеном и поступку пред жалбеним судом, окривљени може поднети захтев за заштиту законитости у року од 30 дана од дана када му је достављена правноснажна одлука, под условом да је против те одлуке користио редовни правни лек. Овај рок важи и рачуна се исто и за браниоца окривљеног, с обзиром на одредбу члана 71. тачка 5) ЗКП којом су права браниоца одређена и ограничена садржином права окривљеног.

Из списка предмета утврђује се да је окривљени Иван Цимбаљевић пресуду Апелационог суда у Београду Кж1 821/21 од 29.11.2021. године примио дана 05.01.2022. године, а бранилац окривљеног Ивана Цимбаљевића - адвокат Момчило Булатовић, поднео је захтев за заштиту законитости непосредно Врховном касационом суду дана 10.02.2022. године.

Према наведеном, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Ивана Цимбаљевића - адвоката Момчила Булатовића против означених правноснажних пресуда поднет је по протеку законом прописаног рока за подношење истог, из члана 485. став 4. ЗКП, те је захтев неблаговремен.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. ЗКП одбио захтев за заштиту законитости бранилаца Ивана Цимбаљевића - адвоката Драгице Брајушковић и адвоката Соње Манојловић, док је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Војислава Давинића - адвоката Младена Јовановића одбацио као недозвољен у смислу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана члана 485. став 4. ЗКП а захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Ивана Цимбаљевића - адвоката Момчила Булатовића на основу члана 487. став 1. тачка 1) одбацио као неблаговремен и одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар – саветник
Ирина Ристић, с.р.

Председник већа – судија
Бата Цветковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић